

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **S. O.**, narozen X
státní příslušník Ruské federace
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. OAM-298/ZA-ZA11-D08-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. OAM-298/ZA-ZA11-D08-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Litevská republika.

2. Žalobce úvodem vypočítává zákonná pravidla, která podle něj žalovaný porušil: zásady zákonnosti [§ 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], individualizace (§ 2 odst. 4 správního řádu) a zákazu zneužití správního uvážení (§ 2 odst. 2 správního řádu); nezjistil stav věci v nezbytném rozsahu a tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu); neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 2 až 4 správního řádu); své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil (§ 68 odst. 3 správního řádu); žádost žalobce o mezinárodní ochranu nesprávně vyhodnotil jako nepřípustnou (§ 25i zákona o azylu), dostatečně nepřezkoumal existenci systémových nedostatků litevského azylového systému (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III) a nedostatečně odůvodnil nevyužití diskreční pravomoci (čl. 17 nařízení Dublin III).
3. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to jednak ve vztahu k nevyužití diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III, jednak ve vztahu ke zkoumání systémových nedostatků litevského azylového systému.
4. K prvně uvedenému s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, žalobce uvedl, že žalovaný je v případech, kdy jsou zde okolnosti indikující možnou existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, povinen zdůvodnit, proč k využití diskreční pravomoci nepřistoupil. Takové okolnosti jsou v případě žalobce dány. Žalobce má v ČR manželku, státní občanku Ukrajiny, která zde od června 2022 pobývá na základě dočasné ochrany. Žalobce se k ní připojil v srpnu 2022. O mezinárodní ochranu žádal později právě kvůli obavě z navrácení do Litvy. Jejich vztah trvá od roku 2017 a nyní společně žijí v pronajatém bytě v Berouně. Žalovaný se k tomu vyjádřil jedním odstavcem, v němž zřejmě naznačuje, že to, že žalobce chce zůstat se svou ženou, není dostatečný důvod. Podle žalovaného může manželka za žalobcem do Litvy dojíždět. Bude-li ale žalobce ubytován v azylovém středisku, lze si těžko představit, jak budou realizovat společné soužití. Taková situace by zbytečně a necitlivě zasáhla do jejich vztahu. Není také pravdou, že by z onemocnění manželky (diabetes melitus 2. typu) neplynuly žádné zvláštní potřeby. Žalobce při pohovoru uvedl, že manželka může omdlít a pak by byla v nebezpečí. Podezření žalovaného ohledně účelovosti sňatku je nepodložené. O tomto podezření měl žalobce zpravit a dát mu možnost ho vyvrátit. Uvedené důvody nevyužití diskreční pravomoci jsou zcela nedostatečné. Udržování vztahu dojížděním mohou navíc komplikovat pobytové statusy žalobce a jeho manželky. Žalobce by po dobu řízení o žádosti nemohl opustit Litvu. Také možnost manželky coby poživatelky dočasné ochrany vycestovat z ČR je omezena. Manželka je navíc zaměstnána. Její cesty by komplikovalo i onemocnění, které jí vystavuje riziku náhlého omdlení. I pokud by žalobce v Litvě mezinárodní ochranu získal, bude jeho možnost vycestovat omezena. Obdobným případem se zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 32 Az 2/2024-40, v němž konstatoval, že žalovaný má v rámci své diskreční pravomoci zvážit, zda by nedošlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podle rozsudku NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24 plyne z čl. 17 nařízení Dublin III povinnost žalovaného hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Žalovaný proto měl zkoumat, zda neexistují podmínky

pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Také preambule nařízení hovoří o respektování soukromého života, respektive sloučení rodiny.

5. Žalobce se dále domnívá, že by v případě návratu do Litvy mohl být vystaven ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) a čl. 4 Listiny základních práv EU. V takovém případě nelze podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III žadatele do příslušného členského státu přemístit. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je domněnka, že státy participující na dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, vyvratitelná. Existují-li závažné důvody domnívat se, že žadateli hrozí v případě navrácení reálné nebezpečí zacházení odporující čl. 3 Úmluvy, má předávající stát provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalovaný se však touto otázkou zabýval zcela nedostatečně. Konstatoval jen, že nebylo vydáno žádné stanovisko deklarující systematické nedostatky litevského azylového systému nebo požadující zdržení se transferů do Litvy. To, že Litva je považována za bezpečnou zemi původu a že tam ročně o mezinárodní ochranu požádají stovky uprchlíků, je irrelevantní, protože to nic nevypovídá o fungování tamních azylových zařízení. Stovky žádostí svědčí spíše o přetížení systému a neschopnosti zajistit důstojné podmínky. Litva od května 2021 zaznamenala razantní nárůst příchozích žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný nevychází ze žádných zpráv, které by podrobněji popisovaly podmínky v litevských azylových zařízeních. Odkazuje jen na Informaci OAMP *Litva: Azylový systém* ze dne 12. 7. 2023. Ta ale obsahuje jen obecné informace deklarující funkčnost tamního systému. Žalovaný s těmito informacemi ani dále nepracuje a nevztahuje je k případu žalobce. Tento materiál očividně nevychází ze zkoumání reálného fungování litevského azylového systému a podmínek v tamních azylových zařízeních. Žalovaný tedy očividně nedostal povinnosti zkoumat reálné a aktuální podmínky v azylových zařízeních země, kam má být žalobce přemístěn. Zpráva Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (dále jen „EUAA“) z roku 2023 uvádí ke středisku Kybartai, v němž pobýval žalobce, že tamní podmínky se rovnají zajištění, žadatelé mají nedostatečný přístup k informacím a právní pomoci a chybí soukromí a hygiena. Také litevský ombudsman dospěl k závěru, že podmínky v tomto centru se po určitou dobu rovnaly nelidskému a ponižujícímu zacházení. Podle zprávy Amnesty International *Lithuania: Forced out or locked up – Refugees and migrants abused and abandoned* z 27. 6. 2022 (dále je „zpráva AI“) byli zadržováni cizinci z afrických zemí, zemí blízkého východu a Srí Lanky vystaveni bití, urážkám, rasově motivovanému zastrašování a obtěžování ze strany dozorců v detenčních centrech s nedostatečným přístupem k hygienickým zařízením a zdravotní péči. Středisko Kybartai je bývalá věznice. Žalobce zde žil v neuspokojivých materiálních a hygienických podmínkách, na zdech byla plíseň, nedostával dostatek jídla, takže měl neustále hlad, a neměl přístup k právní pomoci. Jako důkaz označil zprávu litevského ombudsmana a vlastní videa, která tam pořídil.
6. Žalobce se v případě návratu do Litvy obává i toho, že by mohl být poslán zpět do země původu. Během jeho dvouměsíčního pobytu v Kybartai byli zpět do země jeho původu posláni tři cizinci. Litva je kritizována za nedodržování zásady *non-refoulement*. V roce 2021 přijala opatření, jež jsou s touto zásadou v rozporu a zbavují každého, kdo nelegálně překročil hranici z Běloruska, práva požádat o azyl. Podle zprávy AI došlo k vytlačení nejméně v 10 023 případech.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** ji navrhl zamítnout. Uvedl, že postupoval v souladu se správním řádem i nařízením Dublin III. Jelikož v případě žalobce nebylo možné příslušný

členský stát určit podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, je v souladu s jeho čl. 3 odst. 2 pododstavcem 1 příslušným členským státem Litva, kde žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu. Litva svou příslušnost uznala. Zabýval se také podmínkou stanovenou v čl. 3 odst. 2 pododstavci 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě Litvy neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systémovým nedostatkům a hrozí nelidské či ponižující zacházení. V podrobnostech odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Ani sám žalobce v žalobě neuvádí žádné skutečnosti svědčící o nedostacích litevského azylového systému, které by bylo možné označit za systémové. Hlad, třebaže dostával jídlo třikrát denně, nečistota a plíseň nepředstavují systémové nedostatky. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, v němž NSS uvedl, že je-li zřejmé nebo pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat a případné předání výslovně vysvětlit. Za příklady takových zemí NSS označil Maďarsko či Itálii. U většiny ostatních zemí však nelze říci, že by zřejmě či pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto pro účely čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III postačí obecná úvaha. Ve vztahu k Litvě domněnka dodržování základních lidských práv nikdy vyvrácena nebyla. Žalovaný připomněl, že cílem nařízení Dublin III je zamezení tzv. *forum shoppingu* ze strany žadatelů o mezinárodní ochranu. Diskreční pravomoc podle čl. 17 nařízení Dublin III je oprávněním členského státu a jeho využití nelze vynutit. V projednávané věci navíc jeho využití vůbec nepřicházelo v úvahu, protože příslušný členský stát byl určen podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

8. Žalobce v **replíce** uvedl, že žalovaný na něj ve svém vyjádření přenáší důkazní břemeno a povinnost řádně přezkoumat funkčnost litevského azylového systému, a to v situaci, kdy žalobce v žalobě poukázal na zprávy, které podmínky v tamních azylových zařízeních odsuzují jako dosahující úroveň nelidského a ponižujícího zacházení. Z judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) plyne, že přemístění žadatele do jiného členského státu vylučuje již jen samotné riziko vystavení nelidskému a ponižujícímu zacházení v situaci, kdy se neprokáží systematické nedostatky azylového systému. Je nicméně zřejmé, že litevský azylový systém není v současnosti schopen zajistit žadatelům o mezinárodní ochranu důstojné podmínky a dodržování lidskoprávních standardů. Vykazuje tedy známky systémových nedostatků. Rozsudek NSS č. j. 9 Azs 17/2018-28, na nějž žalovaný odkazuje, pochází z roku 2018, a není proto aktuální. V Litvě došlo k zásadní změně v roce 2021, kdy se razantně zvýšil počet žadatelů a tamní azylový systém začal kolabovat. Nelze proto brát na zřetel, že uvedený rozsudek Litvu neřadí po bok Maďarska či Itálie. Žalobce dále odmítl, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu v ČR představovala „asylum shopping“. V ČR žádá, protože zde má manželku a protože v Litvě byl vystaven jednání porušujícímu jeho základní práva. K aplikaci diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III žalobce zopakoval, že jsou-li zde skutečnosti indikující možnou existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, je žalovaný povinen zdůvodnit, proč diskreční pravomoc nepoužil. Tvzení žalovaného, že ji nelze využít v případech, kdy je příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, odporuje preambuli tohoto nařízení. Ta v bodě 17 zaručuje členským státům možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, jímž čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je. Podle žalobce navíc žalovaný kritérium čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pravděpodobně aplikoval v rozporu s jeho čl. 13, jehož odst. 2 stanoví, že nelze-li v případě žadatele, který nedovoleným způsobem překročil hranice členského státu ze třetí země, určit příslušný členský stát podle odst. 1, je příslušný členský stát, v němž žadatel před podáním žádosti nepřetržitě žil nejméně pět měsíců. Žalobce vstoupil do Litvy v červenci 2022 pěšky

z Běloruska bez platného cestovního dokladu. Překročil tedy nedovoleně hranice. Do ČR se dostal dne 1. 8. 2022 a o mezinárodní ochranu zde požádal dne 26. 2. 2024. Příslušným členským státem je proto podle čl. 13 nařízení Dublin III ČR. Žalobce si je vědom, že tato námitka jde nad rámec žalobních bodů. Jelikož však tato vada způsobuje zjevný rozpor s právními předpisy, žádá žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/07, aby soud napadené rozhodnutí přezkoumal i z tohoto úhlu. Neaplikování čl. 13 nařízení Dublin III žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil tím, že nezjistil, že by žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu, přestože okolnosti žalobcova příchodu na území EU jsou v napadeném rozhodnutí popsány.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Žalobce dne 26. 2. 2024 požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 5. 3. 2024 uvedl, že v ČR žije nelegálně dva roky a v zaměstnání vystupuje jako Ukrajinec. Také se cítí spíše jako Ukrajinec. K politickému přesvědčení uvedl, že se účastnil demonstrací na podporu Navalného. Byl zatčen a byla mu uložena pokuta. Jednou ho zadrželi. Řekli mu, že pokud nezaplatí pokutu, bude trestně stíhán. Pokutu zaplatil, ale případ neuzavřeli s tím, že bude-li porušovat zákon, bude řízení pokračovat. Jeho manželka je občankou Ukrajiny. V oddacím listu je omylem uvedena jako občanka země původu žalobce. Děti nemá, manželka má dospělou dceru. Ze země původu odcestoval dne 19. 6. 2022. Následujícího dne dorazil do Běloruska, kde na něj čekala manželka. Zůstali do 23. 6. 2022. Poté pokračovali do Polska. Manželku s ukrajinskými doklady nechali projít, ale jeho vrátili do Běloruska. Po deseti dnech přešel hranici do Litvy, kde požádal o azyl. V litevském azylovém zařízení strávil dva měsíce. Několik Čečenců poslali do země jeho původu. Manželka byla v ČR, a tak autostopem pokračoval do ČR. Manželka má cukrovku, a tak se bál o její zdraví. Do ČR vstoupil dne 1. 8. 2022. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v zemi jeho původu mu hrozí vězení nebo ho pošlou do války na Ukrajině, což odmítá. Ve vězení i ve válce je jeho život v ohrožení. Politika v zemi původu se mu nelíbí. Opustit ji chtěl již v roce 2010. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeném téhož dne doplnil, že dříve o mezinárodní ochranu nežádal, protože se bál odmítnutí. Chce být s manželkou, která je v ČR. K pobytu v Litvě uvedl, že víkend strávil v uzavřeném zařízení. V pondělí s ním provedli pohovor a den poté byl poslán do Kybartai, kde byl otevřený tábor. Jednou za tu dobu tam byl právník. Středisko vypadalo jako bývalá věznice. Podmínky byly o něco horší než v ČR, nebylo tam čisto, byla tam plíseň. Měl volný pohyb, ale dveře byly jako mříže a necítil se tam dobře. Jídlo dostával, ale je vysoké postavy a potřeboval by více. Obával se vyhoštění. Absolvoval lékařskou prohlídku, ale jinak lékařské služby nepotřeboval, protože byl zdravý. Ve společné jídelně bylo jídlo třikrát denně, ale porce byly pro něj malé. Na pokoji s pěti lůžky s ním byli dva spolubydlíci. V celém zařízení bylo asi 20 lidí, v budově s uzavřeným zařízením bylo lidí hodně. Během jeho pobytu poslali tři Čečence do země jeho původu, což ho znepokojilo. Litvu opustil, protože se obával navracení do země původu. Obával se i o manželku. Seznámili se v roce 2017, od roku 2018 žili v Petrohradě a dne 16. 6. 2022 uzavřeli manželství. Manželka má cukrovku, asistenci nepotřebuje, je soběstačná, ale může omdlít a pak by mohla být v nebezpečí. Manželka je zaměstnaná, uklízí v nemocnici a společně žijí v pronajatém bytě v Berouně. Během pobytu v Litvě žádné problémy neměl. Na dotaz, zda mu něco brání v návratu do Litvy, zmínil nemocnou manželku a že v Litvě bylo málo jídla. Manželka má v ČR dceru a sestru se dvěma neteremi.

10. Ve vyjádření ze dne 26. 2. 2024 žalobce nad rámec výše uvedeného uvádí, že jeho manželka získala v ČR dočasnou ochranu, která je formou mezinárodní ochrany. Kdyby nežádala o dočasnou ochranu, měla by nárok na doplňkovou ochranu, na kterou by měl nárok i žalobce podle § 14b zákona o azylu. Jelikož je dočasná ochrana součástí společné azylové politiky EU, má za to, že ČR by měla být příslušná k posouzení jeho žádosti i podle čl. 9 nařízení Dublin III. Podle rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 10 As 290/2022-30, spadá dočasná ochrana pod pojem *věc mezinárodní ochrany* podle § 35 odst. 5 s. ř. s. Vyjádření proto obsahuje i prohlášení manželky žalobce, že si přeje, aby o žádosti žalobce rozhodla ČR. V případě, že by čl. 9 na jeho případ nedopadal, požádal o převzetí odpovědnosti za posouzení jeho žádosti podle čl. 17 nařízení Dublin III.
11. Součástí správního spisu je dále kopie oddacího listu, z něhož plyne, že žalobce a paní M. A. Š., narozená dne X, uzavřeli dne 16. 6. 2022 manželství. Žalobce doložil i několik společných fotografií z let 2020 až 2022. Správní spis dále obsahuje e-maily, které žalobce žalovanému zaslal, s odkazy na videa demonstrace, na níž byl zadržen, a místa jeho pobytu v Litvě. Z lékařské zprávy ze dne 12. 3. 2024 plyne, že manželka žalobce je léčena pro diabetes melitus 2. typu.
12. Dopisem litevského ministerstva vnitra doručeným žalovanému dne 19. 3. 2024 Litva uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Dopis uvádí, že žalobce Litvu opustil před rozhodnutím o jeho žádosti, a tak bylo řízení dne 4. 8. 2022 zastaveno.
13. Správní spis dále obsahuje Informaci OAMP *Litva: Azylový systém* ze dne 12. 7. 2023 (dále jen „Informace OAMP“). Část věnovaná dublinskému systému sestává ze dvou odstavců. Uvádí se zde, že Litva aplikuje dublinská kritéria, provádí transfery a vpouští navrátilce a že *„OAMP se nepodařilo zjistit informace o přesném způsobu vyřízení jejich žádostí o mezinárodní ochranu či o případných dalších problémech, kterým čelí“*. Pokud jde o azylová střediska, aktuální kapacita ani obsazenost nejsou podle Informace OAMP známy. Podmínky ve střediscích se výrazně liší. Ve středisku Kybartai (Informace OAMP mylně uvádí název „Kybertai“ – pozn. soudu) *„existují značné nedostatky“*. V roce 2022 bylo označeno za *de facto* detenční zařízení. Žadatelé zde nemají dostatečný přístup k informacím a právní pomoci, nejsou dodržovány hygienické standardy a žadatelé si stěžují na nedostatek soukromí. Podobné podmínky jsou i ve středisku Medininkai. Zdrojem těchto informací je Výroční zpráva EUAA o azylu za rok 2022. Z Informace OAMP dále plyne, že žadatelé mohou být zajištěni, pokud je zde riziko útěku. K podmínkám v detenčních zařízeních pak zpráva uvádí, že Litva provozuje jediné specializované detenční centrum, Pabrade, které je již řadu let terčem rozsáhlé kritiky pozorovatelů a nevládních organizací kvůli špatným podmínkám, opakovaným obviněním z nepřiměřeného použití síly a přelidnění.
14. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Konstatoval, že nebylo naplněno žádné z kritérií pro určení příslušného členského státu stanovených v kapitole III nařízení Dublin III. Z lustrace v databázi EURODAC ale vyplynulo, že žalobce podal dne 3. 7. 2022 žádost o mezinárodní ochranu v Litvě, která je tak příslušná k posouzení jeho žádosti podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Litvy nejsou dány závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, že by hrozilo nelidské či ponižující zacházení. Zrekapituloval, co Informace OAMP uvádí k průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, právu žadatelů na ubytování v přijímacím středisku, stravu, informace a kapesné a přístup na trh práce. Doplnil, že žádný orgán EU, Rady Evropy ani Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nikdy žádné

systémové nedostatky ve vztahu k Litvě nekonstatovaly. Litva je členem EU, dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a je považována za bezpečnou zemi původu. Ročně zde o mezinárodní ochranu požádají stovky uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. Žalobce v průběhu řízení neuvedl prokazatelné negativní zkušenosti, které by mu bránily se vrátit do Litvy. S tamními orgány neměl žádný problém. Žalobci tedy v Litvě nelidské či ponižující zacházení nehrozí. K diskreční pravomoci (čl. 17 nařízení Dublin III) žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné důvody, proč by nemohl z ČR odcestovat, jen že chce být se svou ženou. Manželka coby poživatelka dočasné ochrany může za žalobcem po dobu řízení o jeho žádosti v Litvě jezdit stejně, jako se dříve navštěvovali mezi Ukrajinou a zemí původu žalobce. Videa z demonstrace a z azylového zařízení doložená žalobcem nepovažoval žalovaný za relevantní. Z lékařské zprávy je patrné, že manželka má cukrovku, ale neplyne z ní, že by měla nějaké zvláštní potřeby vyžadující přítomnost žalobce. Podle oddacího listu svatba proběhla dne 16. 6. 2022 a zemí původu žalobce opustil dne 19. 6. 2022. Vzhledem k tomu, že doložené fotografie jsou pouze do roku 2021, pojal žalovaný vzhledem k datu uzavření sňatku a vycestování podezření, že uzavření sňatku mohlo být účelové. Uzavřel, že žalobce je soběstačný, v prostředí cizího státu schopný se orientovat, uplatnit, nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti vedení azylového řízení v Litvě a nemá zde žádné ekonomické vazby. Není tedy důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Protože žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žalovaný řízení podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
16. Úvodem soud předesílá, že za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepovažuje obecné námitky, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů stanovené v § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 až 4 správního řádu. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde o pouhý výčet ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

17. Žalobce jinak uplatnil dva žalobní body. Namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože (1) žalovaný dostatečně neodůvodnil nevyužití diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III a (2) protože se dostatečně nezabýval existencí systémových nedostatků litevského azylového systému.

K námitce nepřezkoumatelnosti nevyužití diskreční pravomoci

18. Podle čl. 17 odst. 1 pododstavce prvního nařízení Dublin III se může každý členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
19. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III posuzují členské státy jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
20. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 1 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě správně poukázal na to, že užití diskreční pravomoci je v projednávané věci vyloučeno. Diskreční pravomoc zakotvenou v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, totiž lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena podle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy podle kritérií kapitoly III, nikoliv podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení („zbytkové“ kritérium) [srov. právní větu rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, č. 3447/2016 Sb. NSS].
22. V projednávané věci jde právě o případ, kdy byla příslušnost Litvy k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určena podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Aplikace diskreční pravomoci je proto vyloučena.
23. Z toho důvodu nemůže žalobce uspět s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o nevyužití diskreční pravomoci. Žalovaný se jí totiž vůbec zabývat nemusel, respektive ani neměl. Žalovaný se přesto v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval věcnými důvody pro uplatnění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Tato dílčí nesprávnost postupu žalovaného nicméně nemůže s ohledem na výše uvedené představovat takovou vadu napadeného rozhodnutí, která by měla vést k jeho zrušení.
24. Lze doplnit, že závěry judikatury týkající se čl. 17 nařízení Dublin III, na něž žalobce odkazuje, byly učiněny bez výjimky v případech, kdy byl příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, respektive kritérií stanovených v jeho kapitole III.
25. Nad rámec nezbytného odůvodnění považuje soud za vhodné vyjádřit se k argumentaci žalobce, kterou přednesl ve vyjádření ze dne 26. 2. 2024 stran čl. 9 nařízení Dublin III.
26. Podle čl. 9 nařízení Dublin III, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

27. Žalobce má pravdu, že NSS v minulosti vyložil pojem *věc mezinárodní ochrany* v § 35 odst. 5 s. ř. s. tak, že zahrnuje i dočasnou ochranu. Opíral se při tom mimo jiné o znění čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie, podle něhož je dočasná ochrana součástí společného evropského azylového systému a jedním z nástrojů pro poskytování ochrany státním příslušníkům třetích zemí, kteří potřebují mezinárodní ochranu.
28. Dočasná ochrana skutečně představuje jakousi operativní alternativu „běžným“ nástrojům mezinárodní ochrany, která má zamezit přetížení azylového systému členských států [srov. čl. 2 písm. a) směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími]. Na druhou stranu však tato směrnice mezi mezinárodní a dočasnou ochranou striktně rozlišuje (srov. např. čl. 3 odst. 1). Rozšiřujícím výkladu pojmu *mezinárodní ochrany* rovněž brání vymezení *osoby požívající mezinárodní ochrany* v čl. 2 písm. f) nařízení Dublin III, kterou se rozumí *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, jíž byla poskytnuta mezinárodní ochrana ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2011/95/EU*. Podmínkou aplikace čl. 9 nařízení Dublin III tedy je, že rodinný příslušník žadatele požívá mezinárodní ochrany tak, jak ji vymezuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).
29. Kvalifikační směrnice přitom v odkazovaném ustanovení mezinárodní ochranu vymezuje jako *postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany ve smyslu písmen e) a g)*. Podle čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice se postavením uprchlíka rozumí *uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za uprchlíka* [uprchlíkem je podle písm. d) *státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12]* a statusem doplňkové ochrany se podle písm. g) rozumí *uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu*. Z uvedeného tedy plyne, že čl. 9 nařízení Dublin III by bylo namísto aplikovat pouze tehdy, pokud by manželka žalobce požívala v ČR azyl nebo doplňkovou ochranu.
30. Soud tedy uzavírá, že unijní úprava na jedné straně vylučuje posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na základě čl. 9 státem, kde pobývá jeho manželka požívající dočasnou ochrany, a na druhé straně ČR neumožňuje využít diskreční pravomoc tak, aby rodina nebyla rozdělena, protože případ žalobce spadá pod „zbytkové kritérium“ čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

K námitce nepřezkoumatelnosti ohledně existence systémových nedostatků litevského azylového systému

31. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné

důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

32. Toto ustanovení kodifikuje judikaturu SDEU, která dovodila, že ačkoliv je společný evropský azylový systém založen na zásadě vzájemné důvěry, nelze vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, takže existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Za těchto podmínek by použití nevyvratitelné domněnky, že základní práva žadatele o mezinárodní ochranu budou v členském státě, který byl na základě nařízení Dublin III určen jako příslušný k posouzení žádosti, dodržována, bylo neslučitelné s povinností vykládat a uplatňovat toto nařízení Dublin III v souladu se základními právy. SDEU tak judikoval, že podle článku 4 Listiny základních práv EU členské státy, včetně vnitrostátních soudů, nemohou přemístit žadatele o azyl do příslušného členského státu, nemohou-li si nebýt vědomy skutečnosti, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto ustanovení. (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2011, ve věci *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10).
33. V rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci *Jawo*, C-163/17, SDEU na tuto judikaturu navázal. Uvedl, že i když se čl. 3 odst. 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III vztahuje pouze na situaci, kdy skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU vyplývá ze systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě je přemístění žadatele do tohoto členského státu vyloučeno v každé situaci, kdy jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že žadatel bude takovému riziku vystaven při přemístění nebo v jeho důsledku. V tomto ohledu platí, že má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob (srov. rozsudek ze dne 5. 4. 2016, ve věci *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, bod 89).
34. Členské státy tedy nemohou odhlédnout od skutečného a prokázaného rizika nelidského či ponižujícího zacházení se žadatelem o azyl pod záminkou, že nevyplyvá ze systémového nedostatku v příslušném členském státě. Naopak jsou povinny se zabývat nejen existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ale i případnými individuálními riziky (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, a NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 128/2018-45).
35. Podle ustálené judikatury NSS se žalovaný musí existencí systémových nedostatků zabývat z úřední povinnosti a úvaha týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2

druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, či ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Existují-li silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016-24).

36. K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Jakékoliv porušení základního práva členským státem ještě automaticky neznemožňuje přemístění žadatele do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).
37. Nedostatky ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (resp. čl. 3 Úmluvy) jsou takové nedostatky, které dosahují obzvláště vysoké míry závažnosti, tj. pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (srov. rozsudek SDEU ve věci *Jawo* a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011, ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, č. 30696/09).
38. Žalobce se obává, že by v případě návratu do Litvy mohl být vystaven ponižujícímu či nelidskému zacházení, konkrétně v žalobě zmiňuje neuspokojivé materiální a hygienické podmínky, plíseň na zdech, nedostatek jídla a nedostatečný přístup k právní ochraně, přičemž nečistotu a nedostatek jídla zmiňoval již při pohovoru k žádosti. Vytýká žalovanému, že se touto otázkou dostatečně nezabýval, ač je jeho povinností v případě, že existují závažné důvody domnívat se, že žadateli hrozí v případě navrácení reálné nebezpečí zacházení odporující čl. 3 Úmluvy, provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Odkázal na zprávy EUAA, AI a litevského ombudsmana, které popisují nevyhovující podmínky v tamních azylových střediscích, včetně toho, kde žalobce pobýval. Litva podle něj také nedodržuje zásadu *non-refoulement*, a proto se obává možného navrácení do země původu.
39. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány závažné důvody domnívat se, že litevský azylový systém trpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III. Soud nicméně souhlasí se žalobcem, že způsob, jakým tak učinil, je nedostatečný. Žalovaný se omezil na formální shrnutí standardního průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a práv žadatelů a odkaz na mezinárodní organizace, které k litevskému azylovému systému žádá negativní stanoviska nevyjádřily, a shrnutí statistických údajů o počtu podaných žádostí.
40. Takové posouzení by snad mohlo obstát, pokud by v případě Litvy skutečně nic nenaznačovalo tomu, že její azylový systém trpí systémovými nedostatky. Tak tomu ale není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že při posouzení této otázky vycházel z Informace OAMP. Při práci s ní byl však zjevně velmi selektivní. Také z Informace

OAMP totiž plyne, že podmínky v litevských azylových střediscích se různí, přičemž některá, včetně Kybartai, kde pobýval žalobce, trpí závažnými nedostatky, pokud jde o přístup k právní pomoci, hygienu či soukromí. Tyto informace v zásadě korespondují s tvrzeními žalobce. Žalovaný si nicméně z Informace OAMP vybral pouze to pozitivní. Informace OAMP navíc hovoří i o dlouhodobě naprosto nevyhovujících podmínkách v zařízení, kam jsou umisťováni zajištění žadatelé o mezinárodní ochranu. Jelikož Informace OAMP neobsahuje žádné informace o tom, jak je v Litvě zacházeno s tzv. dublinskými navrátilci, nelze vyloučit ani to, že žalobce bude po svém návratu zajištěn, a to v problematickém zařízení Pabrade. Soud pak se žalobcem souhlasí, že z počtu podaných žádostí o mezinárodní ochranu nelze činit žádné závěry ohledně funkčnosti azylového systému.

41. S ohledem na uvedené soud nesdílí jednoznačné přesvědčení žalovaného, že litevský azylový systém je zcela prost jakýchkoliv nedostatků a že tedy žalobci nehrozí, že by v případě navrácení byl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přešel podstatné skutečnosti plynoucí z jeho vlastního podkladového materiálu, které navíc korespondují s tím, co žalobce o tamních podmínkách žalovanému sám sdělil. Soud sice v tuto chvíli netvrdí, že z uvedených informací bez dalšího plyne závěr o existenci systémových nedostatků litevského azylového systému. Žalovaný se nicméně měl problematičtějšími aspekty litevského azylového systému, které plynou z jeho vlastních podkladů a na které ho upozorňoval i sám žalobce, podrobněji zabývat. Jelikož v napadeném rozhodnutí chybí posouzení litevského azylového systému odpovídající skutkovým okolnostem projednávané věci, z něhož by bylo možné učinit jednoznačný závěr, že žalobci v Litvě nehrozí porušení garancí čl. 4 Listiny základních práv EU, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
42. S otázkou posouzení litevského azylového systému v praxi pak souvisí také to, že žalovaný opomněl opakovaně zmiňovanou obavu žalobce z nuceného navrácení do země původu. Žalobce sdělil, že impulsem pro opuštění Litvy pro něj bylo právě navrácení několika Čechů do země jeho původu. V napadeném rozhodnutí však žalovaný k dodržování zásady nenavrácení, zejména ve vztahu k osobám pocházejícím ze žalobcovy země původu, nic neuvedl. K dodržování této zásady neříká nic ani Informace OAMP. Také v této otázce je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
43. Argumentací týkající se čl. 13 nařízení Dublin III obsaženou v replice se soud nezabýval, neboť tento žalobní bod byl opožděný (srov. § 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.). Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v zákonem stanovené lhůtě. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Koncentrační zásada se ve věcech mezinárodní ochrany neuplatní pouze ve vztahu ke zohlednění skutkových a právních novot (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27), což není tento případ. V dalším řízení bude na obou účastnících, aby zvážili, zda, eventuálně v jaké podobě, budou svou pozornost s ohledem na svá procesní postavení věnovat i této otázce.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro

nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl, protože s ohledem na zjištěné nedostatky nepřezkoumával závěry napadeného rozhodnutí věcně, a tak by jejich provedení bylo předčasné.

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť podle soudního spisu mu žádné náklady nevznikly, protože nebyl zastoupen, je ze zákona osvobozen od soudního poplatku, a ani žalobce žádné náklady řízení neuplatnil a jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. července 2024

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce